

Tình yêu sẽ quay về?

Tùng dòng người tấp nập qua phố. Em tìm hình bóng của anh. Giờ này anh đang ở đâu? Em vẫn còn nhớ, anh đã tặng em bài hát *"anh vẫn đến dù trời gió mưa giăng khắp lối"* ...

Những đôi tình nhân đi trong mưa. Họ cùng ướt đầm dưới chiếc ô nhỏ. Em ngồi dưới mưa lạnh nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm tình yêu của họ. Em đứng dưới mưa mà hình như không ướt. Anh đang che chờ cho em đứng không anh?

Trời tối, mưa! Dòng người, xe cộ thưa thớt dần. Giờ chỉ còn mình em với đêm và mưa. Những vũng nước ở đường thỉnh thoảng xáo động lên. Giật mình em quay ra. Ai đó đang đi về phía em. Vẫn không phải anh. Áo giac đã đánh lừa trái tim khờ dại của em. Mắt em hình như hơi ướt. Chắc có giọt mưa lạ nào tình nghịch muốn chọc cho mắt em cười. Anh đã nói rằng nếu một ngày nào đó không thấy em cười thì anh sẽ buồn. Giờ mưa cũng muốn em cười. Còn anh, anh hãy đứng trước em và nói một lời gì đó. Và dù anh nói gì, em cũng sẽ cười. Chỉ cần có anh!

"Nếu trời cứ mưa mà em lại muốn đi đâu đó, tối nay, được không anh?" - tin nhắn của em, anh đã nhận và đọc rồi chứ anh? Trời đã quá khuya, em bước vào nhà. Bật chọt điện thoại rung: *"Em có thể ra ngoài được không"*. Em

không đồng ý. Anh nói: *"Em hãy ra ngoài đi, chỉ vài phút thôi, vì có lẽ ngày mai anh không còn ở Hà Nội nữa"*. Em chạy vụt ra...

"Bố mẹ đã xin cho anh vào biên chế dạy học tại một trường chuyên tỉnh. Tuy lương không cao nhưng công việc ổn định. Anh ở Hà Nội, cũng có việc làm ổn định, nhưng mãi đó cũng chỉ là bản hợp đồng dài hạn, với mức lương còm cõi. Quan trọng hơn, anh lại là con trai cả. Gánh nặng gia đình đổ cả lên vai anh" ... "Anh sẽ chờ em học xong đại học, một năm nữa đúng không em?" - anh khẽ lay lay tôi. Một năm nữa, sẽ có rất nhiều thay đổi, em có thể chờ anh được không? Anh muốn nghe câu trả lời của em, trước khi anh về quê. Em đã im lặng, không có câu trả lời nào cho đến khi anh đi khuất hẳn...

Em thấy hoang mang quá, em không cần biết đó là lí do gì, em không cần anh giải thích. Chỉ biết, anh sẽ xa em. Ngày nào em cũng chỉ mong đến 9 giờ tối, để được gặp anh, mặc dù chưa bao giờ em nói rằng em nhớ anh. Tại sao anh lại phải về quê sau khi ra trường, chúng mình đã từng hứa hẹn dù khó khăn như thế nào cũng sẽ ở lại Hà Nội lập nghiệp rồi mà?

Không hiểu sao tự nhiên em lại thấy buồn như thế này nhỉ? Em sợ, anh sẽ về quê, anh và em sẽ chẳng bao giờ còn gặp nhau nữa. Em sợ rồi em sẽ bị mọi thứ tiền bạc, địa vị cuốn đi. Em sợ rằng em sẽ không còn là em nữa, nếu em không có anh bên cạnh. Mặc dù những giây phút ấy nó cũng ngắn ngủi thôi. Chỉ nghĩ đến đó mà nước mắt em không thể kìm lại được. Em muốn chạy đến bên anh lúc này, để nói với anh rằng khoảng thời gian một năm thật là vô lí. Em yêu anh! Nếu thế anh có ở lại bên em không anh? Lúc này tình cảm của em đã chiến thắng mất rồi, lí trí của em đã không còn tồn tại khi em gặp anh. Chỉ cần nhìn thấy anh, em như quên hết tất cả mọi thứ, em thấy yêu đời hơn và tự nói với chính mình cần nỗ lực. Em hiểu được sự bần khổ, trần trụi, gánh nặng gia đình đặt trên vai anh. Và dù ở bất kì đâu, em cũng sẽ đi đến nơi có tiếng gọi của tình yêu. Em biết rằng, yêu thương cho đi là yêu thương lại về...

Đêm đó, em không thể ngủ được. Em ngồi hàng giờ, tập hát một bài hát thật ý nghĩa để hát tặng anh. *"Điều giản dị"* - đó là bài hát thay lời chúc bình yên sẽ đến với anh trong chuyến đi xa một năm. Trong khi mọi người đã ngủ từ bao, em vẫn ở hành lang tập hát cho trôi chảy. *"...Càng xa anh, em càng thấy yêu anh..."*. Em như nghẹn lại, tim em nhói đau.

Tình yêu cần thử thách, em chấp nhận thử thách này. Dù cho một năm có nhiều thay đổi như nào chăng nữa, em sẽ nhớ ngày này một năm sau... Thời gian và khoảng cách sẽ là động lực cho những tình yêu thực sự. Em tin tình yêu chân chính sẽ quay về!

>> LUU LY MÂY
K50 Báo chí, Trường ĐHKHXH&NV